

Міністерство освіти і науки України
Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника
Навчально-науковий юридичний інститут
кафедра теорії та історії держави і права

**Методичні вказівки для проведення семінарських
занять**
для студентів заочної форми навчання
з вибіркової навчальної дисципліни
«Історія вчень про державу і право»
спеціальність 081 «Право»

Івано-Франківськ-2024

Саветчук Н.М. Методичні вказівки для проведення семінарських занять для студентів заочної форми навчання з вибіркової навчальної дисципліни «Історія вчень про державу і право»

Схвалено на засіданні кафедри теорії та історії держави і права Навчально-наукового Юридичного інституту Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, протокол № 1, від 28.08.2024р.

Затверджено науково-методичною радою Навчально-наукового юридичного інституту Від 27.09.2024 р., протокол № 1

Затверджено Вченою радою Навчально-наукового юридичного інституту

Від 27.08.2024 р., протокол № 2

Рецензенти:

Адамович С.В. – д.іст.н., професор, завідувач кафедри теорії та історії держави і права ННЮІ Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.

Парута Ю.І. – к.ю.н., викладач кафедри цивільного права ННЮІ Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника

Методичні вказівки для проведення семінарських занять для студентів заочної форми спеціальності 081 «Право» містять: програму навчальної дисципліни; перелік тем та планів до семінарських занять, контрольні питання; перелік необхідної для вивчення літератури; індивідуальні завдання; тематику рефератів; словник термінів та понять.

ЗМІСТ

Вступ.....	4
Розділ 1. Програма навчальної дисципліни.....	6
Розділ 2. Семінарські заняття.....	9
Розділ 3. Словник термінів та понять.....	15
Розділ 4. Індивідуальні завдання.....	19
Розділ 5. Тематика рефератів.....	21

ВСТУП

Особливістю сучасного етапу розвитку державно-правової реальності в українському суспільстві є його перехідний характер. У зіткненнях різних суспільних сил шукають свого розв'язання застарілі суперечності, успадковані від минулого. В той же час, здійснюються відповідні зусилля для закладення основ сучасних і майбутніх перетворень. Тобто, йде пошук шляхів впорядкування суспільного життя, точніше формування в Україні громадянського суспільства і відповідної йому соціально-правової держави, забезпечення реалізації прав і свобод людини. В зв'язку з тим, визріла об'єктивна потреба в створенні міцного юридичного підґрунтя процесів перехідного суспільства і така важлива проблема як здійснення правильних, надійних і ефективних реформ органів держави і правової системи. Зрозуміло, що для досягнення таких цілей і позитивного їх вирішення особлива увага повинна бути звернута на такі феномени як держава і право, які мали і мають потужний вплив як на окрему людину, так і на все суспільство. Однак поверхове розуміння ролі держави і права в суспільстві, а звідси теоретичні прорахунки можуть призвести не до прогресу, а до суттєвих помилок в державотворчих процесах.

Важливим в цьому плані є звернення до історії вчень про державу і право мислителів, філософів, юристів, політиків, які створили фундаментальні державно-правові концепції, теорії, ще з античних часів подавали ідеї щодо удосконалення держави і права. Це дасть можливість студентам, майбутнім спеціалістам в галузі правознавства, що матимуть справу з державним будівництвом, забезпеченням принципу верховенства права та інших правових принципів в суспільстві, більш глибоко зрозуміти сутність цих суспільних феноменів, їх призначення. І на основі цих знань бути активними і добре підготовленими учасниками сучасних творчих державно-правових процесів, вміти правильно, критично оцінити реалії та тенденції, що відбуваються в державному і правовому житті українського суспільства. Підкреслимо, вивчення історії світової державно-правової думки дає можливість з'ясувати процес виникнення та розвитку правових категорій, зрозуміти їх природу, характер взаємозв'язку суспільства, держави, права і особи, сутність праворозуміння в західних демократіях та перехідних суспільствах, а також особливості правових систем сучасності. Тому ознайомлення з даними вченнями дає можливість краще зрозуміти сутність сучасних держав і правових систем, тенденції, здобутки в державному і правовому житті, визначити шляхи удосконалення соціуму. Таким чином, через дослідження вчень про державу і право студенти повинні навчитись враховувати та поважати досвід попередників щодо удосконалення інститутів державної влади та правової системи, які в найбільш оптимальний спосіб виконували б покладені на них функції та відповідали потребам людини і суспільства.

Водночас опрацювання пропонованого методичного матеріалу та рекомендованих літературних джерел із курсу буде сприяти усвідомленню студентами процесу формування загальнолюдських державно-правових цінностей та необхідності утвердження в соціальній практиці принципів верховенства права, демократії та правової держави, створення дійових механізмів забезпечення прав і свобод людини і громадянина. Знання історії світової та вітчизняної державно-правової думки в поєднанні із знаннями, отриманими при вивченні теорії держави і права, історико-теоретичних та галузевих юридичних дисциплін будуть сприяти формуванню правової культури майбутніх юристів, забезпечать поєднання набутих теоретичних знань з практикою, розумінню сутності процесів у суспільстві та визначення своєї ролі в цих процесах.

В процесі вивчення дисципліни студенти повинні **знати:**

- становлення та розвиток вчень про державу і право від найдавніших часів до сьогодення;
- процес поступового осягнення людською думкою суті держави і права;

- суть конкретних вчень про державу і право видатних мислителів політиків, правників, які теоретично обґрунтовані та концептуально викладені;
- різні підходи щодо розуміння держави і права, їх походження та призначення;
- наукові визначення (дефініції) держави і права тими чи іншими мислителями.

вміти :

- проаналізувати суть конкретних вчень, їх зміст;
- порівняти якою мірою ті чи інші вчення успадковують політико-правову думку минулих поколінь і скільки в них нового, якою є їхня соціальна цілісність за сучасних умов;
- проаналізувати кожен державно-правову теорію, концепцію, визначити її місце і час у системі знань того чи іншого стану розвитку суспільства;
- визначити практичне значення ідей, теорій, концептуальних підходів вчених минулих часів і сучасності для сьогодення і, зокрема, для конкретних заходів що їх здійснює наш народ для творення незалежної української держави.

РОЗДІЛ 1. ПРОГРАМА НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

Змістовий модуль 1. Теоретичні основи «Історія вчень про державу і право» як науки та навчальної дисципліни

Тема. Історія вчень про державу і право як наука і навчальна дисципліна

Закономірності виникнення та розвитку вчень про державу і право. Предмет історії вчень про державу і право. Методи вивчення історії вчень про державу і право. Місце дисципліни „Історія вчень про державу і право” в системі навчальних дисциплін. Джерела, структура, завдання та значення курсу. Теоретичне і практичне значення історії політико-правових вчень.

Змістовий модуль 2. Вчення філософів про державу і право від найдавніших часів до сьогодення.

Тема. Державно-правові вчення в Стародавньому світі

Перші політико-правові вчення в Стародавньому світі. Розвиток політико-правової думки в Індії, Єгипті, Китаї. Вчення Конфуція про державу і право. Учення даосизму про державу і право.

Розвиток політико-правової думки в Стародавній Греції. Вчення Гомера, Піфагора, Демокріта. Вчення про державу і право Сократа. Філософська основа вчень про державу і право Платона. Справедливість за Платоном. Проекти ідеальної держави в трактатах Платона „Держава”, „Закони”. Класифікація Платоном форм держави.

Вчення про політику, державу і право Арістотеля. Правильні і неправильні форми держави за Арістотелем.

Загальна характеристика державно-правової концепції римських мислителів. Політико-правові ідеї Лукреція Кара. Вчення стоїків.

Теорія циклічності форм держави Полібія. Вчення про державу і справедливість Цицерона. Ідея природного права Цицерона. Сенека про загальну рівність.

Римські юристи.

Тема. Особливості вчень про державу і право в епоху Середньовіччя

Загальна характеристика доби Середньовіччя. Виникнення християнських державно-правових ідей. Політико-правове вчення А.Августина. Ранньохристиянські ідеї Августина про сутність держави. Августин про сутність закону і права.

Теологічна теорія походження держави за Ф. Аквінським. Види законів, сутність і використання державної влади.

Світська теорія держави М. Падуанського: походження держави, виборна і спадкова монархія; верховенство закону в державі та його значення в суспільстві; розмежування законів світських і церковних.

Тема . Державно-правові вчення в Західній Європі в XV – XVII ст.

Соціально-політична характеристика епохи та її відображення в політичній та правовій свідомості. Політичні та правові ідеї Відродження і Реформації. Європейський гуманізм.

Вчення про політику і державу Н. Макіавеллі, його ставлення до методів здійснення державної влади, до співвідношення форм держави у справі забезпечення могутньої та централізованої країни. Обґрунтування Н. Макіавеллі монархічної форми державного правління.

Державно-правові погляди Гуго Гроція. Гроцій про право і процес його виникнення.

Вчення Гобса про державу і право в трактаті „Левіафан”. Т.Гоббс про процес становлення і розвитку держави.

Вчення Дж. Локка про державу і право. «Тріада» Дж. Локка.

Ж. Боден про ознаки держави та державний суверенітет. Право у характеристиці Ж.Бодена.

Вчення про державу і право Б. Спінози. Характеристика Б.Спінозою форм правління.

Тема. Державно-правові вчення представників французького Просвітництва

Загальна характеристика Просвітництва. Тлумачення вченими-просвітителями ідеї суспільного договору. Політико-правові погляди Вольтера.

Державно-правова доктрина Монтеस्क'є. Монтеस्क'є про розподіл влад, форми державного правління та «дух» законів.

Революційно-демократичне вчення Руссо: природа людини, походження і сутність держави, теорія народного суверенітету, організація державної влади.

Політико-правові міркування Д.Дідро. Погляди на державу і право Гольбаха та Гельвеція.

Державно-правові ідеї Дж. Віко. Державно-правові ідеї Беккарія.

Тема. Державно-правова думка у США періоду боротьби за незалежність

Характеристика цього періоду. Погляди на державу і право Т. Пейна. Т. Пейн про форми правління., про ідею народного суверенітету.

Ідеї держави і права Б. Франкліна. Конституційні погляди Т. Джефферсона.

Державно-правове вчення Дж. Адамса. Основні принципи державного устрою та форми правління у вченні Дж. Адамса.

Ідея централізованої федеральної влади А. Гамільтона. Погляди на державу і право Дж. Едісона.

Тема. Державно-правові вчення в Німеччині в кінці XVIII – поч. XIX ст.

Філософські основи політико-правових вчень цього періоду. Вчення про державу і право І. Канта. Поняття і призначення права. Теорія правової держави. Співвідношення права і держави, концепція міжнародного права.

Державно-правове вчення Гегеля. Історичний розвиток суспільства як процес в усвідомленні свободи. Філософія права, поняття права і закону. Співвідношення держави і громадянського суспільства.

Теоретична концепція права Й. Фіхте. Теорія «замкнутої торгової держави» Й.Фіхте.

Тема. Вчення про державу і право представників лібералізму у Англії та Франції (XIXст.)

Історична школа права як особливий напрям правової думки. Державно-правові погляди Гуго. Правове вчення Савіньї. Державно-правова концепція Пухти.

Характеристика державно-правових вчень представників французького та англійського лібералізму. Аналіз державно-правового вчення Б. Констана. Вчення Констана про право і закон. Поняття свободи за Констаном. Констан про форми держави, систему її органів та політичний ідеал.

Правове вчення Дж.Міля. Концепція правової держави Дж.Міля.

Теорія демократії і свободи Токвіля. Концепція конституційної держави А.Токвіля.

Ідеї демократизації політичних і правових інститутів держави у вченні І. Бентама. Види законів за І.Бентамом.

Тема. Становлення і розвиток вітчизняної державно-правової думки

Становлення поглядів на державу і право в ранньофеодальній Київській Русі. «Слово про закон і благодать» митрополита Іларіона. Трактатування верховенства світської влади в „Збірнику Святослава" та «Повчанні» Володимира Мономаха. Ідея централізації держави у „Повісті минулих літ" та „Слові о полку Ігоревім".

Українська політико-правова думка XVI-XVII ст. Загальна характеристика. С.Оріховський –Роксолан, П.Могила, Б.Хмельницький, І.Мазепа, П.Орлик – та їхнє вчення про державу і право.

Політико-правові вчення XIX-XX ст. Кирило-Мефодіївське товариство. Вчення про державу і право М.Костомарова.

Погляди на державу та право М. Драгоманова. Права людини, права нації – основа політико-правової концепції М. Драгоманова.

Ідея політичної національної самостійності в творчості видатного українського мислителя І. Франка. Філософія права та сутність суспільно-політичного ідеалу І. Франка.

Роль М. Грушевського у становленні української державності. Вчення про походження держави та механізм утримання влади. Концепція української національної держави.

Соціал-демократична модель української національної держави і права в творчості В. Винниченка.

Політико-правові теорії в Україні кінця XX- поч. XXI с. Особливість поглядів В.Липинського на побудову української державності. Поняття „класократії" і «територіального патріотизму» за В. Липинським.

Націоналізм як напрямок в українській державно-правовій думці. Загальна характеристика. Основні положення праці М. Міхновського „Самостійна Україна".

Д. Донцов – теоретик та ідеолог українського національного руху та його державна доктрина..

Тема . Західноєвропейські державно-правові концепції XX століття

Державно-правові ідеї епохи та їх характеристика. Поняття теорії позитивізму: юридичний позитивізм, прагматичний позитивізм і позитивістський нормативізм Кельзена. Сутність соціологічної юриспруденції. Вчення про право Р. Паунда. Погляди на право Л. Дюгі. Психологічна теорія права Л. Петражицького.

Теорія природного права та сутність сучасних концепцій „відродженого" природного права. Теорія природного права.

Сучасні теорії держави. Теорія правової держави: історичний аспект. Теорія еліт, бюрократії і технократії. Теорія соціальної держави, держави „загального блага".

РОЗДІЛ 2. СЕМІНАРСЬКІ ЗАНЯТТЯ

Тема. Державно – правові вчення в Стародавньому світі

Погляди на державу та право в Стародавній Греції десь з VI сто до н.е. починають складатися в окрему систему знань, держава і право стають об'єктом дослідження багатьох мислителів і філософських шкіл.

Платон є один з тих грецьких мислителів, чиї письмові твори дійшли до нас. Мислитель запропонував модель справедливої ідеальної держави. Справедливість, за Платоном, полягає у тому, що кожний займається своєю справою, ніхто не повинен привласнювати чужого і втрачати свого. Аналізуючи форми правління, філософ віддає перевагу аристократії, критикує демократію, олігархію й тиранію. Ідеальна держава перебуває у постійному розвитку. Спочатку вона трансформується в тимократію (правління військових), а та в свою чергу – в олігархію (правління багатих). Наступною за олігархією є демократія, яка утверджуючи свободу, готує тим самим свою загибель через всездозволеність і надмірність свободи. Тому Платон надає перевагу владі царів та аристократії.

Держава і право, порядок і закон, свобода і справедливість були об'єктами дослідження ще одного видатного філософа періоду Античності — Арістотеля. Мислитель вважає, що держава є продуктом природного розвитку, тобто вона виникає поступово, природним шляхом. Поняття "право" і "справедливість" у Арістотеля тісно пов'язані між собою, але не тотожні. Право уособлює собою політичну справедливість і служить нормою регулювання політичних відносин людей. Право як політичне явище Арістотель ділить на природне, тобто таке, яке має однакове скрізь значення, і волеустановлене, як державне благо – закони, звичаї.

Особливо системними і ґрунтовними були вчення Марка Тулія Цицерона і римських юристів. Цицерон наголошував, що основою держави є прагнення людей жити разом, а осередком є сім'я. Держава – це узгоджене правове утворення, здобуток народу, це об'єднання багатьох людей, що пов'язані між собою, перш за все, погодженістю в питаннях права і спільності їх інтересів. Разом з тим, він підкреслює особливий зв'язок держави та власності і зауважує, що основною метою держави є охорона власності народу в цілому й окремо кожного громадянина. Отже, на думку Цицерона, причина походження держави в природній потребі людей жити разом, бути об'єднаними в суспільстві. Але це не будь-яке об'єднання людей, а правове, де діє загальний правопорядок.

Питання для обговорення:

1. Розвиток правового вчення у Стародавньому Китаї. Концепція даосизму.
2. Розвиток державно-правової думки в Стародавній Греції (Піфагор, Демокріт, Сократ).
3. Вчення про державу і право Платона
4. Вчення про державу і право Арістотеля
5. Державно-правове вчення Цицерона.

Контрольні питання:

1. Що таке „ідеальна держава” для піфагорійців?
2. Чому Сократа називають принциповим поборником законності?
3. Якою бачив державу у майбутньому Платон?
4. Які засоби пропонував Арістотель для подолання державних переворотів і забезпечення стабільності суспільства?
5. Які два види справедливості розрізняв Арістотель?
6. На які категорії поділяв людей Геракліт?
7. Хто з давньогрецьких філософів вперше сформулював концепцію договірних відносин між державою і громадянином?

8. Який еволюційний шлях виникнення держави у Арістотеля?
9. Назвіть принципи справедливого врядування за Цицероном.

Ключові терміни та поняття: даосизм, Закон Дао, концепція, патріархальна сім'я, поліс, політія, тимократія, анархія.

Реферати:

1. Політична і правова думка давнього Китаю.
2. Політико-правова думка давньої Індії.
3. Платон та його правова доктрина в працях «Держава», «Закони», «Політика».
4. Державно-правові погляди римських юристів (Гай, Модестін, Павел, Ульпіан).

Рекомендована література:

1. Демиденко Г.Г. Історія вчень про державу і право: курс лекцій. Х.: Право, 2013. 414 с.
2. Історія вчень про державу і право: підручник / за ред.. проф.. Г. Т. Демиденка, проф.. О. В. Петришина. Х.: Право, 2014. 528 с.
3. Історія вчень про державу та право: навчальний посібник для підготовки до іспитів.К.: «Центр учбової літератури», 2013.184 с.
4. Кормич А. І. Історія вчень про державу і право: навч. посібник. 4-те вид., доповн., у 2-х част. Київ : Алерта, 2015. 416 с.
5. Мироненко О.М. Історія вчень про державу і право: навч.посіб, К.: ВЦ «Академія», 2010. 456 с.
6. Мірошниченко М. І., Мірошниченко В. І. Історія вчень про державу і право: Навчальний посібник. К.: Атіка, 2007. 224 с.
7. Орач Є.М. Історія політичних і правових вчень: навчальний посібник К.:Атіка, 2005. 560 с.
8. Орленко В. В. Історія вчень про державу та право: посіб. для підготов. до іспитівК.: Вид. ПАЛИВОДА А. В., 2007. 204 с.
9. Осауленко О.І. Історія вчень про державу і право: посібник для підготовки до іспитів. Київ : Ліпкан О.С., 2010. 196 с.
10. Світова класична думка про державу і право: навч.посібник. К.: Юрінком Інтер, 1999. 400с.
11. Трофанчук Г. І. Історія вчень про державу і право: навч. посіб. для дистанц. навчання. К.: Ун-т «Україна», 2004. 210 с.
12. Шульженко Ф. П. Історія політичних і правових вчень.: підручник. К.: Юрінком інтер, 2007. 464 с.
13. Світова класична думка про державу і право: навч.посібник /за ред. Є.Ф.Безродний, Г.К.Ковальчук, О.С.Масний.К.: Юрінком Інтер, 1999. 400с.
14. Зозуля Є. В., Туренко О. С., Іванов І. В.Історія вчень про державу і право : навч. посіб. Херсон: «Олді-Плюс», 2018. 308 с.
15. Тетарчук І.В. Історія вчень про державу і право.Навч.посібник для підготовки до іспитів. Київ: Центр учбової літератури, 2019. 184 с.

Тема. Державно-правові вчення в Західній Європі (XV- XVII ст.)

Розглядаючи дану тему, варто зазначити, що в політико-правовій думці Нового часу формуються і обґрунтовуються ідеї громадянського суспільства, правової держави, природного права, сильної світської влади, закладаються принципи міжнародного права.

Світську державно-правову концепцію цього часу розробляє італійський мислитель, політичний діяч, дипломат Н.Макіавеллі. Щодо форми держави, то вона залежить від

кількості правлячих. Це республіка або монархія, яка може бути успадкованою або здобутою за допомогою зброї. Мислитель виділяв правильні форми правління (монархія, аристократія, демократія), метою яких є загальне благо, та неправильні (тиранія, олігархія, охлократія), метою яких є власна користь правителів. Найбільшою заслугою Макіавеллі в історії вчень про державу і право є наповнення поняття "державна" тим змістом, який воно має в сучасній юридичній науці.

Ж.Боден вважав, що держава — це сукупність сімей. Проте основна відмінність держави від сім'ї в наявності державної влади, тобто суверенності, яка і є головною ознакою держави. Верховна влада є визначальною ознакою, яка відрізняє державу від усіх інших утворень, які виникають внаслідок об'єднання родин. Суверенітет, за його вченням, — це необмежена влада над громадянами і підданими. Ж. Боден зазначав, що запорукою хорошого життя є дотримання підданими приписів закону. Закон — це воля суверена. Право відрізняє державу від додержавних утворень, бо регулює дотримання угод і вимагати шанобливого ставлення до приватної власності. У той же час мислитель зазначав, що позитивне право, яке встановлює в державі суверен, не повинно суперечити вимогам божественного і природного права, справедливості.

Процес виникнення права Г.Гроцій виводить із людського спілкування. На його думку, право — це сума соціальних норм, які забезпечують належний порядок у суспільстві, об'єднаному на основі добровільної угоди. Основою права є прагнення індивідів до спокійного спілкування з іншими. Г. Гроцій розрізняє природне право і право, встановлене волею Бога або людей.

Т.Гоббс порівнював державу з політичним організмом, з штучною людиною, тільки більшою за розміром. Органи держави подібні до людських: верховна влада подібна до душі, представники виконавчої та судової влади — це своєрідні суглоби, мир у державі — здоров'я, конфлікти — хвороби та ін. Мислитель розглядав три моменти становлення держави: природний стан, перехід до держави, державний стан.

Держава, на думку Дж.Локка, це добровільне утворення сукупності людей на основі угоди, які підкоряються законам, ними ж створеними. Відповідно до цієї угоди люди не відмовляються від своїх природних прав, закон природи продовжує діяти в державі, визначаючи мету і межі повноважень політичної влади. Людина у державі не є безправною, а є добровільним членом держави, ця добровільність передбачає взаємні права та обов'язки сторін договору. Основними правами людини є право на життя, свободу, власність.

Питання для обговорення:

1. Вчення про державу і право Н.Макіавеллі.
2. Державно-правові ідеї Ж. Бодена
3. Державно-правові погляди Гуго Гроція:
4. Вчення Т.Гоббса про державу і право:
5. Державно-правове вчення Дж. Локка.

Контрольні питання:

1. Охарактеризуйте епоху Відродження. Звідки походить цей термін?
2. Звідки походить слово „реформація“?
3. В чому суть державно-правового вчення Н. Макіавеллі?
4. Як розглядав державу Н. Макіавеллі?
5. Чому Макіавеллі давав правителям аморальні поради? Чи можна назвати аморальною політику, яку пропонував Макіавеллі?
6. Які три моменти становлення політичного організму розглядав Гоббс?
7. Яка, на думку Бодена, визначальна ознака відрізняє державу від інших суспільних утворень?
8. Назвіть ознаки суверенітету за вченням Ж.Бодена.
9. Які три моменти становлення держави як політичного організму визначив Т.Гоббс?

10. Прихильником якої форми правління був Т.Гоббс?
11. Що було основоположним моментом у вченні Гоббса про право?
12. На які гілки поділяв державну владу Д.Локк?

Ключові терміни та поняття: макіавеалізм, модернізація, дуалізм влади, суверен.

Реферати:

1. Правові вчення епохи Відродження та Реформації. Загальна характеристика.
2. Вчення Ж.Бодена про державний суверенітет.
3. Тріада невід'ємних прав людини та гарантії їх реалізації.
4. Політико-правова доктрина Дж.Локка.
5. Природно-правова доктрина Гуго Гроція.

Рекомендована література:

1. Демиденко Г.Г. Історія вчень про державу і право: курс лекцій. Х.: Право, 2013. 414 с.
2. Історія вчень про державу і право: підручник / за ред.. проф.. Г. Т. Демиденка, проф.. О. В. Петришина. Х.: Право, 2014. 528 с.
3. Історія вчень про державу та право: навчальний посібник для підготовки до іспитів.К.: «Центр учбової літератури», 2013.184 с.
4. Кормич А. І. Історія вчень про державу і право: навч. посібник. 4-те вид., доповн., у 2-х част. Київ : Алерта, 2015. 416 с.
5. Мироненко О.М. Історія вчень про державу і право: навч.посіб, К.: ВЦ «Академія», 2010. 456 с.
6. Мірошніченко М. І., Мірошніченко В. І. Історія вчень про державу і право: Навчальний посібник. К.: Атіка, 2007. 224 с.
7. Орач Є.М. Історія політичних і правових вчень: навчальний посібник К.:Атіка, 2005. 560 с.
8. Орленко В. В. Історія вчень про державу та право: посіб. для підготов. до іспитівК.: Вид. ПАЛИВОДА А. В., 2007. 204 с.
9. Осауленко О.І. Історія вчень про державу і право: посібник для підготовки до іспитів. Київ : Ліпкан О.С., 2010. 196 с.
10. Світова класична думка про державу і право: навч.посібник. К.: Юрінком Інтер, 1999. 400с.
11. Трофанчук Г. І. Історія вчень про державу і право: навч. посіб. для дистанц. навчання. К.: Ун-т «Україна», 2004. 210 с.
12. Шутьженко Ф. П. Історія політичних і правових вчень.: підручник. К.: Юрінком інтер, 2007. 464 с.
13. Світова класична думка про державу і право: навч.посібник /за ред. Є.Ф.Безродний, Г.К.Ковальчук, О.С.Масний.К.: Юрінком Інтер, 1999. 400с.
14. Зозуля Є. В., Туренко О. С., Іванов І. В.Історія вчень про державу і право : навч. посіб. Херсон: «Олді-Плюс», 2018. 308 с.
15. Тетарчук І.В. Історія вчень про державу і право.Навч.посібник для підготовки до іспитів. Київ: Центр учбової літератури, 2019. 184 с.

Тема. Становлення і розвиток вітчизняної державно-правової думки

Політико-правові погляди Б. Хмельницького детально викладені у його статтях, які були написані в березні 1654 року. Аналізуючи їх, можна зробити висновок, що в сучасному розумінні мова йде про автономію України: за громадянами України залишаються їхні майнові права, більше того, цар повинен дати на володіння майном жалувані грамоти. Б. Хмельницький вважав, що вся влада на території України повинна

зосереджуватися в руках гетьмана, який обирається демократичним шляхом без участі представників царя.

Саме І. Мазепа першим висунув ідею незалежної української держави, підняв цю ідею на висоту загальнонаціональної історичної мети.

П. Орлик передбачав повне звільнення України і встановлення своєї державності. Перша в світі Конституція визначала державний статус України, її внутрішній устрій та міжнародне становище. Конституцією визначався національно-державний суверенітет України, до неї повинні були увійти всі історичні землі по обидва боки Дніпра.

У своїй державно-правовій концепції М. Драгоманов пропонує парламентську державу із засадами самоуправління. Цінність політичного вчення Драгоманова полягає в тому, що воно спрямоване на захист прав і свобод людини, на пріоритет особи перед державою, на відповідальність держави перед громадянином у випадку порушення його прав.

За вченням І.Франка, із появою приватної власності виникає і держава з притаманними їй апаратами управління і примусу. І.Франко — категоричний противник необмеженої монархії. Він вважав, що людина споконвіку прагне до єдиної мети — щастя. А щоб досягти цього, треба змінити суспільний лад — монархію. І.Франко підкреслював, що кожна нація має природне право на політичну самостійність. Він висунув ідею української самостійної соборної держави.

В.Липинський вказує на три можливих варіанти державного будівництва в Україні: демократична республіка, охлократична диктатура і класократична монархія. Класократична монархія – це така форма правління, де активна меншість приходить до керівництва шляхом вибору кращих представників усіх класів суспільства, а об'єднуючим центром держави є спадковий монарх. Майбутня Українська держава, за Липинським, – це незалежна монархія із спадковою передачею влади

М.Міхновський дотримувався класичного розподілу влади на законодавчу, виконавчу та судову. Законодавча влада здійснюється двопалатним парламентом (Радою представників і Сенатом), який формується шляхом загальних, прямих, рівних, виборів при таємному голосуванні. Виконавча влада має належати Президенту Всеукраїнської спілки. Судова влада належала судам і суддям

Передумовою становлення незалежної України Д.Донцов вважав створення національної еліти, інтелектуальної меншості, яка б об'єднувала інших на побудову незалежної національної держави. Ідею нації Донцов розглядав як головну рушійну силу народу. Українська нація як самосвідома, суспільна, культурна, правова і політична одиниця є передумовою створення власної держави.

Питання для обговорення:

1. Державно-правові погляди Б. Хмельницького.
2. Ідея незалежної держави у поглядах І. Мазепи та П.Орлика.
3. Погляди на державу і право М. Драгоманова та І.Франка.
4. Погляди В. Липинського на походження держави.
5. Державно-правові погляди М. Міхновського та Д. Донцова

Контрольні питання:

1. Які теоретичні концепції взаємовідносин духовної і світської влади домінували в Київській Русі?
2. Хто у Київській Русі започаткував ідею єдинодержавності?
3. В чому полягає історична заслуга І. Мазепи як українського державотворця?
4. Окресліть поділ державної влади в Україні за Конституцією П. Орлика.
5. Яку форму держави Драгоманов вважав найкращою?
6. Назвіть гілки влади та їх органи за концепцією Драгоманова.
7. Які проблеми державного характеру піднімав Б. Хмельницький у „Договірних статтях”?

8. Що мріяв змінити І. Мазепа на українських землях?
9. В чому геніальність державно-правових поглядів І. Франка?
10. Які варіанти державного будівництва в Україні запропонував В. Липинський?
11. Яким уявляв майбутнє правління Української держави В. Липинський?
12. Охарактеризуйте погляди Д. Донцова на державу і право як теоретика та ідеолога українського націоналістичного руху?

Ключові терміни та поняття: класократія, націоналізм, федералізм.

Реферати:

1. Політико-правове вчення Я.Козельського.
2. Політико-правова доктрина С.Подолінського.
3. Націонал-державницькі погляди Д.Донцова.
4. М.Козачинський та його внесок в розвиток української політико-правової думки.
5. Автономно-федералістична концепція М.Драгоманова.

Рекомендована література:

1. Демиденко Г.Г. Історія вчень про державу і право: курс лекцій. Х.: Право, 2013. 414 с.
2. Історія вчень про державу і право: підручник / за ред. проф. Г. Т. Демиденка, проф. О. В. Петришина. Х.: Право, 2014. 528 с.
3. Історія вчень про державу та право: навчальний посібник для підготовки до іспитів. К.: «Центр учбової літератури», 2013. 184 с.
4. Кормич А. І. Історія вчень про державу і право: навч. посібник. 4-те вид., доповн., у 2-х част. Київ : Алерта, 2015. 416 с.
5. Мироненко О.М. Історія вчень про державу і право: навч. посіб., К.: ВЦ «Академія», 2010. 456 с.
6. Мірошниченко М. І., Мірошниченко В. І. Історія вчень про державу і право: Навчальний посібник. К.: Атіка, 2007. 224 с.
7. Орач Є.М. Історія політичних і правових вчень: навчальний посібник К.: Атіка, 2005. 560 с.
8. Орленко В. В. Історія вчень про державу та право: посіб. для підготов. до іспитів. К.: Вид. ПАЛИВОДА А. В., 2007. 204 с.
9. Осауленко О.І. Історія вчень про державу і право: посібник для підготовки до іспитів. Київ : Ліпкан О.С., 2010. 196 с.
10. Світова класична думка про державу і право: навч. посібник. К.: Юрінком Інтер, 1999. 400с.
11. Трофанчук Г. І. Історія вчень про державу і право: навч. посіб. для дистанц. навчання. К.: Ун-т «Україна», 2004. 210 с.
12. Шульженко Ф. П. Історія політичних і правових вчень.: підручник. К.: Юрінком інтер, 2007. 464 с.
13. Світова класична думка про державу і право: навч. посібник /за ред. Є.Ф.Безродний, Г.К.Ковальчук, О.С.Масний. К.: Юрінком Інтер, 1999. 400с.
14. Зозуля Є. В., Туренко О. С., Іванов І. В. Історія вчень про державу і право : навч. посіб. Херсон: «Олді-Плюс», 2018. 308 с.
15. Тетарчук І.В. Історія вчень про державу і право. Навч. посібник для підготовки до іспитів. Київ: Центр учбової літератури, 2019. 184 с.

РОЗДІЛ 3. Словник термінів та понять

Абсолютизм (від лат. absolutus — необмежений, самодержавство, абсолютна монархія) — форма правління державою, за якої верховна влада (суверенітет тощо) належить одній особі (царю, імператору, королю тощо), та для якої характерний найвищий ступінь централізації державної влади.

Автохтонне населення – (грец. — місцевий, корінний) племена та народи, які споконвічно проживали у тій чи іншій місцевості, на певній території, тобто корінні жителі країни, або етнічні спільноти, що виникли на даній території.

Адекватний — рівний, цілком відповідний, тотожний. Адекватне пізнання — пізнання, яке точно відображає реальну дійсність.

Анархізм — суспільно-політична течія, що прагне до максимально можливого визволення особистості, виступає за негайне знищення всякої державної влади шляхом стихійного бунту мас і створення федерації дрібних автономних асоціацій виробників і споживачів (союзи громад). Мета анархізму — створення вільної організації суспільства з інститутами громадського самоуправління, яке обходиться без влади людини над людиною. Ідеї анархізму остаточно сформувалися в 19 столітті.

Анархія — (від грец. — безвладдя) — політичний устрій, в якому індивіди вільно співпрацюють як рівні. Слово анархія часто вживається в сенсі повного хаосу і безпорядку, хоча в теорії це не так.

Апріорі (лат. — первісно) — наявне у свідомості людини знання, що передує досвіду, є філософським терміном.

Апробація – (від лат. – схвалення, визнання) перевірка життям, практикою.

Аристократія (від грецького — найкращий і — правити, тобто влада найкращих) — форма державного ладу, за якої правління здійснюється представниками родової знаті. Аристократією називають форму правління, при якій державна влада зосереджена в руках привілейованої освідченої знатної меншості.

Аскет - особа, яка вдовольняється у житті мінімальним, без претензій на багатство і задоволення забаганок.

Аскетизм — релігійно-етичне вчення, за яким придушення людиною своїх фізичних потреб наближує її до божества, до «царства небесного». Аскетизм проповідує відлюдництво, безшлюбність, самотуртури, зречення радощів життя і тому подібне.

Аскетичний спосіб життя - відмова від життєвих благ і спокус.

Асоціація (суспільство) — союз, спілка, товариство, об'єднання для досягнення спільної мети.

Брахмани – найпривілейованіша суспільна група стародавньоіндійського суспільства, яка складалася із священнослужителів та жреців. Брахмани мали велике значення в розвитку індійської думки та індуїстської філософії.

Веди - священна книга давніх індійців, яка була створена в II-I тис. до н.е. і записана ведичним санскритом.

Гетьман (від нім. — начальник) — назва вищих воєначальників у таких державних і військово-державних утвореннях як Велике князівство Литовське, Королівство Польське. В умовах сьогодення вживається метафорично у відношенні до сучасних можновладців.

Даосизм — китайське традиційне вчення, в якому присутні елементи релігії, містики, гадань, шаманізму, медитацій, а також традиційна філософія і наука.

Делегування — означає, як правило, передачу функцій, повноважень на певний час із збереженням у делегуючого суб'єкта права повернути їх до власного виконання.

Демократія (з грец. «влада народу») — політичний режим, за якого єдиним легітимним джерелом влади в державі визнається її народ. При цьому управління державою здійснюється народом або безпосередньо (пряма демократія), або опосередковано, через обраних представників (представницька демократія).

Десакраліація – заперечення святості чи священності чогось.

Дигести – зведення уривків з творів римських юристів, складова частина кодифікації Юстиніана; основна частина візантійської кодифікації права (видана в 529 р.), відомої пізніше як Зведення цивільного права.

Догма - твердження (як правило, релігійне), яке не вимагає доказу.

Доктрина — вчення, наукова або філософська теорія, політична система, керівний теоретичний чи політичний принцип (наприклад, військова доктрина) або нормативна формула.

Домінуючий – панівний, що владорує над іншими.

Дотація – грошова підтримка з боку держави.

Дуалізм влади - подвійність державної влади, поділ її між різними інституціями країни.

Закономірність - певна впорядкованість подій, факторів, обставин життя.

Закон Дао — стародавньокитайський закон про вічну гармонію природи і людського суспільства.

Експансія — розширення сфери панування, впливу, поширення чого-небудь за початкові межі (територіальна, економічна і політична експансія). Прагнення держави до захоплення нових територій, колоній, ринків збуту в інших країнах.

Етатизація – одержавлення тієї чи іншої сфери суспільного буття.

Ідеал – уявлення про найвищу досконалість, найвищу мету, найвищу цінність, взірць чогось, до якого треба прагнути.

Ідея (грец. — початок, принцип) — форма духовно-пізнавального відображення певних закономірних зв'язків та відношень зовнішнього світу, спрямована на його перетворення.

Індульгенція (лат. — дозволяю) — у римо-католицькій церкві, відпущення тимчасових покарань за вже прощені Богом гріхи в таїнстві примирення.

Інтеграція (від лат. ціле, відновлення) — поєднання, взаємопроникнення. Це процес об'єднання будь-яких елементів (частин) в одне ціле. Процес взаємозближення і утворення взаємозв'язків.

Ієрархія – система взаємного підпорядкування, поділ на вищі й нижчі посади, чини; суворий порядок підлеглих нижчих щодо посади або чину осіб вищим. У ієрархії між її членами діють вертикальні зв'язки — відносини субординації.

Канонічне право (від грец. — правило, норма) — сукупність норм церковного права, які встановлені церковними соборами та постановами пап і визначають організацію церкви, її внутрішній розпорядок, відправлення культу, а також норми моралі, родинних відносин і, певною мірою, норми цивільного, кримінального та судового права (за умови, якщо вони санкціоновані й забезпечуються державою).

Касты - професійні суспільні верстви, ендогамні спадкові замкнені групи людей, які зв'язані традиційними професіями і займають певне місце в соціальній ієрархії. Касты існували в різних формах у багатьох стародавніх і середньовічних державах.

Категоричний імператив — фундаментальний моральний принцип Канта. За Кантом, існує один і тільки один фундаментальний моральний принцип: діяти так, щоб завжди розглядати інших людей як цілі, і ніколи тільки як засіб. Цей принцип є імперативом (командою), і він є категоричним (застосовується без винятків, у всіх випадках, місцях і обставинах).

Класократія — одна із форм державного управління. Термін запропоновано В. Липинським в його теорії українського консерватизму (також теорія українського монархізму, чи як він сам її називав теорія українського гетьманського націоналізму). Це форма державного устрою, яка відзначається рівновагою між владою і свободою, між силами консерватизму і прогресу. В основу такого устрою повинна бути покладена правова, «законом обмежена і законом обмежуюча» конституційна монархія. На чолі держави має бути монарх (гетьман), влада якого передається в спадок і є легітимною.

Консули - посадові особи Римської республіки, які займали найвищий щабель владної піраміди.

Концепція (лат. — розуміння) — система поглядів на ті чи інші явища, процеси; спосіб розуміння, трактування певних явищ, подій; ідея певної теорії.

Критерій — мірило для визначення, оцінки предмета або явища, ознака, взята за основу класифікації, необхідна умова і достатня умова — види умов зв'язку суджень.

Лімітованість - суворе дозування, обмеженість у чомусь.

Модернізація — перехід від традиційного аграрного суспільства до світського, міського й індустріального. Переважною більшістю теоретиків розглядається як соціальний та цивілізаційний процес спрямованої трансформації суспільств, який розгортався протягом XVI–XX ст.

Монархія (від грец. — єдиновладдя, єдинодержавність) — форма державного правління, за якої найвища державна влада повністю (необмежена, абсолютна монархія) або частково (обмежена, конституційна монархія) належить одній особі — спадкоємному монархові.

Мораль — система поглядів, уявлень, норм та оцінок, що регулюють поведінку людей у суспільстві..

Натуралізм — світогляд, заснований на уявленні, що усе суще є проявом Природи і існує за законами Природи. Вона є Найвищим Законодавцем для усього сушого.

Націоналізм — специфічний стан свідомості частини етносу і соціально-психологічних орієнтацій людей, а також сполучені з ними ідеологія, теорія і соціальна практика.

Нормативізм — правова доктрина, яка розглядає право виключно як об'єктивну форму. Засновником позитивізму є австрійський юрист Ганс Кельзен (1881—1973).

Олігархія — політичний режим, за якого влада (політична, економічна та ін.) належить невеликій кількості осіб (військовим, фінансистам тощо).

Охлократія (грец. — натовп, маса) — влада. Одна з крайніх форм демократії, влада найнижчих, декласованих верств та прошарків населення.

Патріархальна сім'я - велика сім'я, яка включала в себе 2-3, а іноді і 4 покоління, з неподільною владою її глави-батька.

Перегринське право — складова частина римського права, норми якого регулювали відносини між перегринами (іноземцями) та між ними і римськими громадянами.

Поліс — місто-держава, міська громада, особлива форма соціально-економічної та політичної організації суспільства, типова для Стародавньої Греції та Риму. Зазвичай під полісом розумілося не поселення як таке, а насамперед міська громада, колектив громадян певного міста. Територія полісу складалася з міста (або міст) та сільської округи (хори), з розташованими на ній землеробськими поселеннями.

Політія - змішана форма правління, яку запропонував у своєму вченні Арістотель, де править більшість в інтересах загальної користі.

Позитивізм (лат. — позитивний) — парадигмальна гносео-методологічна установка, відповідно до якої позитивне знання може бути отримане як результат суто наукового (не філософського) пізнання.

Постулат (від лат.) — твердження, припущення, що його при побудові наукової теорії приймають без доказів як вихідне, аксіома. Постулат не потребує доведення, а витікає з фактів, систематичних та практичних (емпіричних) пояснень.

Прагматизм — доктрина або, скоріш, світогляд, що ставить усе знання і правду у пряме відношення до життя та дії; прагматизм судить про значення ідей, суджень, гіпотез, теорій і систем відповідно до їхньої здатності задовольнити людські потреби та інтереси у соціальний спосіб.

Право - це система загальних загальнообов'язкових, формально-визначених правил поведінки, які встановлюються, охороняються і гарантуються державою з метою врегулювання найважливіших суспільних відносин.

Прагматик — послідовник, прихильник прагматизму як філософської системи.

Пріоритет – першість у відкритті, винаході, висловленні ідеї; переважне право, значення чогось.

Превентивний — запобіжний; той, що випереджає дії суперника.

Релігійно-міфологічний світогляд – світобачення і світосприймання давніх людей, яке базувалося на поєднанні релігійних вірувань з міфологією.

Рецепція римського права – пристосування норм римського рабовласницького права для регулювання феодалських відносин.

Сакральний - священний, релігійно обґрунтований.

Секуляризація (лат.) — це процес змін у взаємовідносинах релігії з суспільством у напрямку звільнення від релігійного впливу. Також перетворення церковної власності на державну власність, вилучення чого-небудь з відання церкви

Станово-представницька форма правління – одна із монархічних форм правління, при якій влада глави держави певною мірою обмежувалась діяльністю станово-представницьких установ (генеральних штатів, сейму, рейхстагу тощо).

Суверен - єдиновладний правитель держави доби середньовіччя.

Суспільство — організована сукупність людей, об'єднаних характерними для них відносинами на певному ступені історичного розвитку. Суспільство — також соціальна самодостатня система, заснована на співпраці людей і зі своєю власною динамічною системою взаємозв'язків його членів, об'єднаних родинними зв'язками, груповими, становими, класовими та національними відносинами. Термін суспільство іноді заміняють запозиченим з латинської мови словом соціум. У кожному суспільстві є свої власні суб'єкти соціального спілкування — особа, сім'я, клас, група, нація, держава та інші.

Теократія (грец. – боговладдя) — форма державного правління, за якої політична влада належить духовенству або главі церкви. Передбачає ототожнення світської і духовної влад, регламентацію функціонування держави та її інституцій, усього суспільного життя панівною релігією та її інституціями.

Теологія – наука про релігійні вчення. Одним з основних методів теології з найдавніших часів і до нашого часу залишається дослідження і осмислення священних текстів відповідних віровчень, а також коментарів до них, які були зроблені відомими богословами в різні часи.

Тимократія — форма правління військових. Є однією з форм олігархії

Томізм – релігійно-філософське вчення послідовників Фоми Аквінського.

Тоталітаризм (лат.) — той, що охоплює усе в цілому. Форма панування, що регламентує всі сфери суспільного існування, а також не визнає незалежність від держави (державної влади) таких окремих сфер приватного і суспільного життя, як — економіка (господарство), релігія, виховання, сім'я, тощо.

Тотальність – всезагальність, повнота, всеосяжність охоплення всіх сторін дійсності

Уніфікований – єдиний, приведений до чогось спільного.

Утилітаризм (від лат. - користь, вигода) – прагнення мати перш за все власну вигоду, користь, зиск. Утилітаризм — багатозначний термін. Ідеалістичне філософсько-етичне вчення, в основі якого лежить оцінювання речей, предметів, процесів, явищ з точки зору їх корисності, можливості їх використання для досягнення цілей і задоволення потреб; зародилося у Великій Британії в XIX ст.

Утопія (грец. — «місце, якого немає») — фантазія, вимисел, мрія, що не збувається. Термін «утопія» вперше з'явився у творі Томаса Мора (так в його творі називався острів, на якому було створено ідеальне суспільство).

Юрисдикція – коло питань, які відносяться до компетенції певної установи чи органу держави; компетенція судових органів з розгляду цивільних, кримінальних та інших справ; коло справ, які даний суд має право розглядати й вирішувати.

РОЗДІЛ 4. ІНДИВІДУАЛЬНІ ЗАВДАННЯ

1. Ідеї незалежності держави і єдності слов'янських народів у літописах і пам'ятках Київської Русі
2. Ідеальний суспільний і державний лад в «Утопії» Томаса Мора і «Місті Сонця» Томазо Кампанелли. Порівняльний аналіз.
3. Політико-правове вчення Т. Гоббса за «Левіафаном»..
4. Особливість природного права Я. Козельського.
5. Загальнослов'янська федерація та ідеї її створення
6. Основні риси політико-правової ідеології лібералізму першої половини ХІХ ст.
7. Суть теорія насильства за Л. Гумпловичем
8. Політичні і правові ідеї української політичної таємної організації «Кирило-Мефодіївське товариство»..
9. Політичні і правові погляди Тараса Шевченка.
10. Суть поглядів на державу і право С.Яворського.
11. М.Козачинський та його внесок у розвиток української політико-правової думки.
12. Значення твору «Історія русів» в політико-правовій думці України.
13. Я.Козельський та його погляди на державу і право.
14. Основні політико-правові ідеї твору «Самостійна Україна» М.Міхновського.
15. Основні політико-правові ідеї праці В.Липинського «Листи до братів хліборобів».
16. Основні політико-правові ідеї Кирило-Мефодіївського товариства.
17. Вчення про обмежену монархію та державний устрій України Г.Андрузького.
18. Вчення про державу і право С.Подолінського.
19. Ідея федеративного устрою слов'янства О.Терлецького.
20. Політичний ідеал С.Оріховського-Роксолана.
21. Ідея національно-соціального визволення українського народу в творчості радикальної течії українства.
22. Платон та його правова доктрина в працях «Держава», «Політика», «Закони».
23. Спільне та відмінне у поглядах на державу і право Платона та Арістотеля..
24. Вчення про право у Канта та Гегеля. Порівняльна характеристика.
25. Суть політико-правового вчення марксизму
26. Суть соціологічної теорії права Євгена Ерліха.
27. Суть психологічної теорії права Л. Петражицького.
28. Арістотель про походження та форми держави.
29. Політико-правові аспекти раннього християнства. Августин Блаженний.
30. Правові вчення епохи Відродження та Реформації. Загальна характеристика.
31. Тріада невідємних прав людини та гарантії їх реалізації. Політико-правова доктрина Дж.Локка..
32. Суть вчення про право Ч.Беккарія.
33. Становлення американської політико-правової думки. Загальна характеристика..
34. Правові вчення Джона Остіна позитивістського напрямку.
35. Лібералізм як напрям у політичних і правових вченнях. Загальна характеристика.
36. О.Конт і французький позитивізм.
37. Соціологічна юриспруденція. Прагматизм Р.Паунда.
38. Ідея природного права. Р.Штаммлер.
39. Концептуальні напрями тлумачення еліт.
40. Суть автономно-федералістичної концепції М.Драгоманова.
41. Політико-правова доктрина М.Грушевського.
42. Самостійницькі та монархістські погляди В.Липинського.
43. Націонал-державницькі погляди Д.Донцова.
44. В.Винниченко про державну організацію і відродження української нації.

45. Розуміння С.Дністрянським сутності держави і права.
46. Ідеї абсолютизму та автономізму в поглядах гетьманів України М.Дорошенка, І.Виговського, І.Скоропадського. Порівняльний аналіз.
47. Основні риси політико-правової ідеології в Україні на час входження її до складу Великого князівства Литовського та Королівства Польського.
48. Відображення політико-правової думки України в Універсалах Центральної Ради.
49. Відображення політико-правової думки в Конституції УНР (1918 р.)
50. Теорії еліт, бюрократії і технократії.
51. Ідеї державності та їх розвиток в Україні в Козацьку Добу.
52. Політико-правова ідеологія ліберального та демократичного рухів в Україні XIX ст. Загальна характеристика.
53. Політичні та правові ідеї в творчості І.Франка та Л.Українки.
54. Державно-правові концепції в сучасній Україні.
55. Характеристика аналітичної юриспруденції. Г.Харт.
56. Вчення про державу Володимира Мономаха.
57. Політико-правові вчення давньої Греції. Загальна характеристика
58. Право давнього Риму. Загальна характеристика.
59. Політичні та правові ідеї раннього християнства.
60. Римські стоїки. Сенека, Марк Аврелій.
61. Фома Аквінський та його класифікація законів.
62. Політико-правова теорія Нікколо Макіавеллі про державу.

РОЗДІЛ 5. ТЕМАТИКА РЕФЕРАТІВ

1. Закономірності виникнення та розвитку вчень про державу і право.
2. Політична і правова думка давнього Китаю.
3. Політико-правова думка давньої Індії.
4. Платон та його правова доктрина в працях «Держава», «Закони», «Політика».
5. Державно-правові погляди римських юристів (Гай, Модестін, Павел, Ульпіан).
6. Загальна характеристика політико-правових поглядів середньовічного суспільства..
7. Правові вчення епохи Відродження та Реформації. Загальна характеристика.
8. Вчення Ж.Бодена про державний суверенітет.
9. Тріада невід’ємних прав людини та гарантії їх реалізації.
10. Політико-правова доктрина Дж.Локка.
11. Природно-правова доктрина Гуго Гроція.
12. Політико-правові погляди Монтеск’є.
13. Теорія народного суверенітету Ж.Руссо.
14. Політико-правова доктрина Вольтера.
15. Теорія реформ держави і права Вільгельма Гумбольдта.
16. Проблема індивідуальної свободи в політико-правових поглядах А.Токвіля.
17. Лібералізм як напрям у політичних і правових вченнях: загальна характеристика.
18. Політико-правове вчення Я.Козельського.
19. Політико-правова доктрина С.Подолінського.
20. Націонал-державницькі погляди Д.Донцова.
21. Суспільно-політичні погляди у творчості Лесі Українки.
22. Погляди на державу, її роль і місце в суспільстві С. Подолінського
23. М.Козачинський та його внесок в розвиток української політико-правової думки.
24. Самостійницькі та монархістські погляди В.Липинського.
25. Автономно-федералістична концепція М.Драгоманова.
26. Відродження теорії природного права. Ж.Марітен.
27. Ідея природного права. Р.Штаммлер.
28. Правова доктрина солідаризму Леона Дюгі.
29. Школа «вільного права». Загальна характеристика.
30. Вчення про державу і право М. Грушевського.
31. М. Грушевський і його значення в становленні української державності.
32. Соціал-демократична модель української національної держави і права в творчості і програмних документах В. Винниченка.
33. Особливості підходів до праворозуміння Б. Кістяківського.
34. Правова теорія позитивізму (О. Конт. Д. Остін).
35. Юридичний позитивізм (нормативізм) Кельзена.
36. Соціологічний позитивізм Р.Ієрінга.
37. Сучасна соціологічна концепція права Р. Паунда.
38. Концепція солідаризму Л. Дюгі.